

KRÁLOVNA DRAČÍCH LEGEND

PŘELOŽILA KATEŘINA NIKLOVÁ

FROST KAY

**KNIHY FROST KAY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Rozvrácená království

Ohař a liška
Krev a zrada
Koruna a smrt
Jizvy a trny
Srdce a šíp

Připravujeme

Dýka a plášť

Dračí války

Nevěsta z Dračího dvora
Královna dračích legend

Připravujeme

Vládkyně Dračích ostrovů

FROST KAY
KRÁLOVNA
DRAČÍCH
LEGEND

PŘELOŽILA
KATEŘINA NIKLOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2022

Translation © Kateřina Niklová, 2026

Cover Illustration © David Gardias, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Map © Jana Šouflová, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-295-3 (pdf)

*Pro mé čtenáře:
Děkuji, že mi dáváte odvahu pokračovat v psaní.*

P R O L O G

Kdysi mi řekli, že iluze svobody je past.

Je to jako snažit se chytit vítr.

Nebo ochutnat slunce.

Nemožná věc.

Elfové si mysleli, že mě mohou zavřít do klece.

Využít mě k páchání zla.

Ale já jsem vítr.

Můj polibek ukrývá sluneční teplo.

Se mnou se zrodila legenda.

Se mnou skončí jejich chamtivost.

1

W R E N

Wren si přejela rukou přes tvář. „To je už čtvrtý plakát s mojí podobenkou, který jsem viděla.“ Její manžel se jen tak nevzdával. Brzy nebude moct vůbec cestovat, aniž by ji někdo poznal.

Leif na ni pohlédl. „Vlastně už sedmý.“

„Kde?“ zamumlal Bram a sraštil tmavé obočí. „Dole v přístavu, dva u hospody, pak ten u nevěstince...?“

„A před rezidencí vévody, u sirotčince a na rybím trhu,“ dodal Leif samolibě. Bram se tvářil, jako by toužil Leifovi vynadat za to, že si všiml něčeho, co jemu uniklo.

Bram se ještě víc zachmuřil. „K vévodově rezidenci, sirotčinci ani rybímu trhu jsme se vůbec nepřiblížili.“

„No, možná jsem je prozkoumal dneska brzy ráno sám.“

Wren si povzdychla, Bramův obličej prudce zrudl. Leif přesně věděl, jak ho popíchnout.

„Víš, že nemáš chodit v noci ven sám!“ procedil Bram přes zaťaté zuby. Snažili se být nenápadní, jen proto nevybuchl vzteky. „Kdyby tě chytili...“

„Jenže nechytili. Víím, jak se nedat chytit. Že jo, Wren?“ Leif se na ni zazubil. Sledovala jejich dohadování s teď už známým pocitem odevzdání. Za poslední dva měsíce se

s povstalci seznámila, jak nejlépe mohla, hlavně pak se svým společníkem z vodní kobky a s Bramem, hlavním koordinátorem operací své tety.

Od prvního dne bylo jasné, že Bram nemá Wren vůbec rád.

Možná nejde ani tak o to, že by tě neměl rád, jako že ti nevěří. Jde tu o důvěru.

Od chvíle, co Wren a Leif utekli s pomocí zázračného modrého draka z verlantského paláce, neměla prakticky chvílku pro sebe. Její teta Vienne – velitelka povstalců – přikázala Bramovi a Leifovi, aby ji všude doprovázeli. Leif jí nevadil, naučila se mít ho ráda a důvěřovat mu. Ale Bram...

Být po jeho, strávila by Wren poslední dva měsíce zamčená v cele, kde by nemohla dělat žádné problémy a nehrozilo by, že kontaktuje manžela.

Žaludek se jí nepříjemně stáhl jako vždy, když si vzpomněla na Arrikův výraz ve chvíli, kdy pochopil, že mu utíká.

Nemysli na něj.

„Možná bys měl Brama poslechnout,“ řekla Wren. Rozhodla se, že moudřejší bude postavit se na stranu zkušeného špeha, a ne jeho mladšího společníka. „Stačí jediná chyba a bude po všem, jsme mrtví.“

Leif vyplázl jazyk. „Jako bych já někdy udělal chybu.“

„Pýcha předchází pád,“ odsekla a pozvedla jedno obočí.

„Ty máš co povídat,“ zabrbľal Leif a založil si paže na hrudi.

„Zpátky k tomu, o čem jsme mluvili.“ Bram věnoval Wren nasupený pohled, jako by to byla její vina, že se rozhovor stočil jinam. „Tohle je šesté přístavní město, které jsme za poslední dva měsíce prozkoumali, a už teď je plné lidí, kteří po tobě jdou. Konkrétně po tobě.“

Wren sebou nad Bramovým tónem trhla a pevněji si stáhla do čela kápi popelavého pláště. Šarlatové vlasy si splekla

do copu a jejich odstín zamaskovala vrstvou hnědého jílu, který se hromadil v lese na březích řek.

Už teď se ale odlupoval – nikdy nevydržel dlouho, vlasy však byly jejím nejvýraznějším poznávacím znamením, proto to nevzdávala a natírala si je tou odpornou břechkou tak často, jak jen mohla. Wren věděla, že by se měla ostříhat, její vzpurná část ovšem odmítla vzít tu možnost vůbec v úvahu.

Jsem dračí princezna. Moje vlasy jsou mojí součástí. Odmítám se zbavit části sebe sama kvůli verlantské královské rodině.

„Ty plakáty...“, zamumlala Wren a přála si mít nějaký po ruce, aby si ho mohla dobře prohlédnout. „Vystavil je přímo palác, nebo...?“

„Několik jich dal vylepit Soren, ale ty u sirotčince, nevěstince a na rybím trhu jsou od tvého drahého chotě,“ odpověděl Leif. „Nabízí vysokou odměnu každému, kdo by tě dopadl – nezraněnou. Je vidět, že ví, na koho se obrátit o pomoc a jak ho uplatit.“

Chotě. To slovo nedokázalo obsáhnout všechno, čím Arrik byl.

„Chce tě nezraněnou, a dokonce nabízí peníze,“ podotkl Bram zamyšleně. Kriticky si Wren změřil, a ta se donutila neodvrátit. „Zajímalo by mě, proč s tebou dělá takové okolky, když by bylo snadnější někoho poslat, aby ti usekl nohy a zpátky tě přivlekl.“

Wren neodpověděla. Bram nebyl mezi povstalci jediný, kdo Wren podezíral z tajného spolčení s Arrikem. Byl přesvědčený, že Wren nese odpovědnost za jeho činy.

Jako bych na něj měla nějaký vliv. Jako by mi Arrik někdy naslouchal.

Jedna její malinkatá část věděla, že to není tak docela pravda, Wren ji ale ignorovala. Princ pro ni byl mrtvý.

„Zapomeňte na plakáty,“ řekla. „Pořád musíme proniknout do klubu.“ Pokradmu se rozhlédla vlevo a vpravo. Leif a Bram ji napodobili, pak se zadními uličkami odplížili ke vchodu pro zaměstnance pánského klubu.

Ačkoli Bram Wren nedůvěřoval, na podobných misích se jim spolupracovalo dobře, protože respektoval její schopnosti. Wren uměla bojovat a při průzkumu tajných chodeb pod otcovým hradem na Dračích ostrovech se naučila nepozorovaně plížit po okolí. Během *práce* mezi nimi nevládla žádná averze.

„Pamatujete si, co dělat?“ zašeptal Bram, když z brašny vytáhl paruky a sponky. Wren rychle shodila z hlavy kápi a nasadila si tu dlouhou černou, zatímco Leif si zakryl vlasy hebkými oříškovými loknami. Stačily dlouhé vlasy, aby vypadal jako mladá žena a ne náctiletý chlapec – spolu se šaty, které měl schované pod pláštěm. Leif jí pomohl paruku upevnit a použil při tom až příliš mnoho vlásenek.

Zadívala se na Leifovu hlavu, pak se zamračila na Brama. „Proč teď, k čertu, dostáváme paruky? Chceš říct, že jsem si poslední měsíce patlala na vlasy to bahno úplně zbytečně?“

Bram se zlomyslně usmál. Víc vědět nepotřebovala. Chtěl, aby jí bylo mizerně. Ten grázl.

Na jeho předchozí otázku odpověděla se zaťatými zuby. „Našimi cíli jsou vévoda a jeho společník Bellnai,“ odříkávala Wren. „Leif si vezme na starost samotného vévodu, protože ten je... na mladé.“

Leif se zle zakřenil. „A jestli se mě jenom dotkne...“

„Za žádnou cenu nesmíte prolít krev, jinak vás tam opravdu nechám,“ zabručel Bram a v tmavých očích se mu zračilo varování. „A teď už běžte. Já to vezmu hlavním vchodem jako host. Na pátrání po informacích máme hodinu, potom misi ukončíme, jasné?“

Wren a Leif kývli. Potřebovali zjistit jednoduchou věc: Kde je zrovna teď princ Arrik a co dělá.

Pro Wren a Leifa bylo snadné vklouznout do pánského klubu v převleku za prostitutky. Uvnitř bylo hlučno a vládl tam čilý ruch, ačkoli slunce sotva zapadlo, a někteří hosté si žádali tři nebo i čtyři dívky sami pro sebe. Wren a Leif se mírně usmívali na každého, kdo zachytil jejich pohled, mizeli však v davu dřív, než si je kdokoli mohl lépe prohlédnout a poznat je z plakátů.

Cílem bylo zapadnout, ne upoutat pozornost.

Pochybuju, že nás v tomhle převleku někdo pozná.

Wren tahala za růžové hedvábí svých pobuřujících verlantských šatů. Za poslední dva měsíce si na zdejší uvolněnou, trochu skandální módu zvykla – nic jiného jí ostatně nezbylo – neznamenal to však, že by se jí líbila. Odhalené břicho, záda a stehna v ní vyvolávaly nepříjemnější pocity, než by byla ochotná přiznat.

Ve tváři se jí to ovšem neodrazilo. Leif ji naučil, jak se pohybovat a mluvit jako verlantská šenkýřka, a Wren se soustředila právě na to, když společně přistoupili k vévodovi a jeho společníkovi a nabídli jim ze zlatého džbánu temně rudé víno. Vévoda i Bellnai dychtivě souhlasili a spokojeně si nové číšnice měřili. Ti dva se zrovna bavili o princovi Arrikovi, když k nim Wren a Leif dorazili, což bylo obrovské štěstí.

„Říká se, že se ho jeho barbarská manželka pokusila o svaatební noci zabít,“ řekl Bellnai, rozvalil se v křesle a přejel Wren odshora dolů pohledem. Odolala nutkání sebou trhnout. „I když mně trocha štávy v ložnici nevadí.“ V očích mu zajiskřilo a mrkl na Wren. „Co ty na to, děvče?“

„O mně se říká, že si ráda zašpásuju,“ opáčila Wren, a aby nevypadla z role, vyměnila si chlípný úsměv s Leifem, i když

měla žaludek celý stažený. Tuhle část nenáviděla. Bellnai a vévoda se na sebe podívali a přímo zářili spokojeností.

„Já slyšela, že to bylo naopak,“ ozvala se jiná číšnice, která urozené pány ovívala obrovským palmovým listem. „Princ Arrik se pokusil zabít dračí princeznu. Jako zamordoval svoje další manželky!“

„Ale no tak,“ pokáral ji vévoda, třebaže bylo zjevné, že si v drbech libuje stejně jako všichni ostatní okolo. „Nesmíme našeho prince pomlouvat ani cokoli naznačovat bez důkazů. Dračí princezna musí být každopádně někde blízko – princ Arrik má zítra dorazit do města, dnes večer ale zůstane v Krayově.“

Tak blízko.

Jen lehký stisk Leifovy ruky na její paži zabránil Wren v útěku. Arrik byl příliš blízko.

Krayov ležel přímo na prahu povstaleckého úkrytu. Jak je, k čertu, pokaždé našel?

„No páni, došlo nám víno,“ zabroukal Leif s truchlivým výrazem. „To by nešlo. Vrabčáku, pomůžeš mi?“

Přezdívka byla narážkou na Wrenino skutečné jméno, které se dalo přeložit jako střízlík. Byl to takový jejich soukromý žert. Wren mlčky kývla, mírně se vévodovi a Bellnaiovi uklonila a tak rychle, jak jen se odvážíla, se vytratila do kuchyně, po celou dobu ji přitom mrazilo v zátylku z Bellnaiova upřeného pohledu.

Cestou zahlédli Brama. Zaujatě hovořil s opilým šlechtickým mladíčkem, který nevypadal na pánský klub dost starý. Stačil jediný Leifův pohled a Bram nechal mladíka být a odešel hlavním vchodem, zatímco Wren a Leif se vytratili dveřmi pro personál.

Až když byli venku a opět zahalení v pláštích – ačkoli brzký podzim byl ve Verlantii stejně horký a vlhý jako vrchol

léta – zamířili Leif a Wren okolo budovy dopředu, kde se měli sejít s Bramem. Mezi nimi a špehem však stál strážce, který držel za límec malou holku a třásl s ní. Wren pohlédla k tržišti, kde stánky zavíraly na noc, pak k místu, kde udržované dlážděné ulice přístavního města přecházely v hliněné cesty chudinské čtvrti, a usoudila, že dítě nejspíš něco ukradlo.

Ačkoli bylo království velice bohaté, uvalili šlechtici na poddané tak vysoké daně, že je uvrhli do chudoby. Lidé bez titulu trpěli a hladověli.

„Pojď, Vrabčáku,“ oslovil ji Leif a naléhavě ji zatahal za ruku. Oba na sobě pořád měli převlek. Pro Wren by tak bylo snadné zasáhnout a dívce pomoci.

Strážce tou malou znovu zatřásl a zvedl ruku, jako by ji chtěl uhodit.

To nepřipustím.

Varovný pohled, který na ni Bram zpoza strážce upíral, Wren jasně nabádal, aby dítěti nepomáhala.

Wren k dívce přesto vykročila.

V její přítomnosti poddaným nikdo ubližovat nebude.

2

W R E N

Pokud by Wren nedokázala pomoci hladovějícímu dítěti v nouzi, nezasloužila by si titul dračí princezny. Rozhněvaně vykročila.

„Co se tady děje?“ křikla a překvapila tak strážce. Spustil ruku a znovu dívkou zatřásl. Wren přimhouřila oči, když elfský grázl vytrhl dítěti zpod haleny jídlo a hodil ho na zem – půl bochníku den starého chleba, který se zítra ráno nevyhnutelně stane potravou pro holuby.

„Do toho ti nic není,“ utrl se na ni strážce. „Je to zlodějka.“

„Nedělej scénu,“ pošeptal jí Leif do ucha a tahal ji za rukáv, aby ji odvedl kolem strážce k zuřícímu Bramovi. Wren se ale Leifovi vymanila a oslovila muže, který dívku zvedl ze země, jako by se s ní chystal znovu pořádně zatřást.

„Můžu za ni zaplatit,“ řekla Wren vyrovnaně a pohnula rukou, jako by se chystala vytáhnout zpod pláště měsíc. Strážce se jí jen vysmál.

„Pomáhat těmhle pouličním krysám k ničemu nevede,“ zavrčel a třásl dítětem. „Zaslouží si pořádný výprask.“

Dívka visela ve strážcově sevření, umazaná od sazí a hlíny, a velkýma modrýma očima prosila Wren o pomoc. *Je*

mladší než Britta. Při vzpomínce na sestru se Wren bolestivě stáhla hrud'.

„Trvám na tom,“ prohlásila Wren dopáleně. „Zaplatím dvojnásobek ceny toho chleba. Nech ji jít.“

Elf se na ni zadíval, ohrnul ret a odhodil dítě na dlažbu. Wren sebou při tom zvuku trhla a pohlédla na dívku, aby se ujistila, že není vážně zraněná. Potom obrátila pozornost zpět ke strážci. Když k ní vykročil, podala mu mince. Elf však srazil zlato na zem a masitou rukou ji popadl pod krkem. Wren strnula.

Jen klid. Nebojuj, pokud nemusíš.

„Kdo jsi, abys mi říkala, co mám dělat?“ vyplivl a s každou slabikou zesiloval stisk.

Její překvapení přemohl pud sebezáchovy.

Nemám na vybranou, musím něco udělat.

S nacvičenou lehkostí udeřila strážce rukama do uší. Vyjekl, pustil ji a chytil se za hlavu. Wren slzely oči, sípavě si odkašlala, pak kopnutím srazila strážce k zemi dřív, než se mohl vzpamatovat.

Wren se otupěle rozhlédla a uvědomila si, že Leif i Bram zmizeli, věděla však, že nebudou daleko. Holčička stále seděla na dlažbě a hleděla na bojující Wren, jako by byla anděl.

Nebo drak, pomyslela si Wren, zazubila se na dívku a vytáhla zpod pláště dýku. Koncem jílce zasadila strážci ránu do břicha, odřízla mu měsíc, posbírala své peníze a chytila dívku za ruku.

„Musíme pryč,“ pobídla ji a modlila se, aby ji ta malá poslechla.

Děvče kývlo a rozběhlo se spolu s Wren.

„Vrať se!“ zasípál strážce, když mizely za prvním rohem.

O vteřinu později se ozval hvizd píšťalky. Wren pochopila, že elf volá posily, a zatařala čelist. Řád Mytického království ji

před píšťalkami, které u sebe strážci nosili, milionkrát varoval a ona na ně přesto pokaždé zapomněla. Kvůli jejímu opomenutí tak měly na útěk jen několik okamžiků.

„Kde žiješ, maličká?“ zeptala se mezi těžkými nádechy a klopýtla, když kluzké dlažební kostky nahradila hlína. Rozhodla se totiž zamířit do chudinské čtvrti.

Dívka, která se s ní snažila držet krok, na ni hleděla s vykulenými modrýma očima a pootevřenými ústy. „Padají ti vlasy!“

„Toho si nevšímej,“ řekla Wren. „Jsem v přestrojení.“ Doufala, že paruku neztratí. Měla v ní dost sponek na vypáčení stovky dveří.

„Jsi hrdinka?“

„Tebe jsem zachránila, ne?“ opáčila Wren a zpomalila, aby mohla nahlédnout za roh kamenné budovy. Podívala se zpátky dolů na dítě.

Holčička moudře přitakala.

„Pak mi pověz, kde žiješ, abych tě tam mohla odvést. Nemůžu být hrdinka, když tě nedoprovodím domů!“

Malá ukázala roztřesenou rukou doprava. „Kousek tamtudy a pak doleva. Mamince není dobře. Nemůže zrovna teď pracovat, proto...“ Oči se jí zalily slzami. „Nejsem zlodějka, přísahám!“

„Chápu,“ zamumlala a stáhla dívku za roh vápnem omítnutého domu s doškovou střechou. Sehnula se, aby se schovala před strážcem přicházejícím zleva, a na chvíli si přivinula dívku k hrudi. Byla tak hubená. *Příliš* hubená.

„Krádež z hladu z tebe nedělá zlodějku,“ ujistila ji Wren a pošeptala jí ta slova do špinavých vlasů barvy slámy. „Aspoň by tomu tak nebylo, kdyby svět byl fér. Svět ale bohužel není fér a naše činy mají důsledky.“

Wren se rychle rozhlédla doleva doprava, pak se rozběhla další uličkou a potom další a jen taktak se vyhnula obchod-

níkovi, který přecházel následující ulici s oslem. Muž za ní začal chrlit nadávky, Wren ho však ignorovala a proplétala se davem, dokud nenarazila na další uličku.

Najednou její pozornost upoutal záblesk mahagonové. Prudce se zastavila a rozhlédla se po lidech před sebou, aby našla toho, koho zahlédla. Vysokého, štíhlého muže s postavou plavce. A krátkými kudrnatými vlasy. A lehkým úsměvem, který často přecházel ve smích.

Rowena.

Dech se jí zadrhl a zamrkala.

Muž, o kterém si Wren myslela, že ho zahlédla – a *musel* to být jen přelud způsobený tíživými vzpomínkami na Brittu a na všechny ostatní, o které přišla –, však zmizel stejně rychle, jako se objevil, a na ulici zbyla jenom ubohá imitace jejího nejlepšího přítele, která se s někým handrkovala o ceně.

Není to on. Je to jenom další elf. Rowen je mrtvá.

Wren se otřásla, když jí dívka stiskla ruku. Pohlédla na ni.

„Tady žiju,“ oznámila tiše, a když Wren neodpověděla, zatahala ji za paruku. Pravda byla, že Wren si nepamatovala, kdy a jak opustila rušnou ulici a vešla do stísněné, špinavé uličky, kde zrovna stála. Otupěle dívku pustila a ta zvedla špinavý kus plachty a odhalila tmavý vchod do chatrče.

„Maminko!“ vykřikla dívka, když ji nějaká žena prudce objala a pevně stiskla.

„Lillie!“ zvolala žena a hladila dceru po vlasech, jako by na tom závisel její život. „Lillie, ach, Lillie, kam jsi utekla? Tak moc jsem se bála! Nešla jsi na trh, že ne? Říkala jsem, ať to neděláš!“

„Je v pořádku,“ řekla Wren a klekla si, aby měla oči ve stejné úrovni jako Lillia a její matka. Žena dceru pustila a upřela na Wren vytřeštěné oči. Byly stejně velké a modré

jako oči její dcery, měla však pod nimi tmavé kruhy. Wren jí podala svůj měšec s mincemi a ponechala si ten strážcův. Nikdo by téhle rodině nevěřil, kdyby začala utrácet zlato. Ve Wrenině měšci se však nacházela směs mincí, které se daly jen těžko vystopovat ke zdroji.

„Vezměte si ty peníze,“ naléhala. „A použijte je prosím na živobytí, dokud vám nebude zase tak dobře, abyste mohla pracovat.“

Žena polkla a těkala pohledem od těžkého měšce k Wrenině tváři a zpátky. Nakonec rozhodlo výmluvné zakručení v Lilliině žaludku a peníze si vzala.

„Děkuju,“ zašeptala. „Jak vám to kdy splatím?“ V tu chvíli vyklouzla Wren zpod paruky lokna jejích skutečných vlasů – hnědý jíl, kterým si vlasy obarvila, mezitím smyl pot. Žena vykulila oči a její vědoucí pohled Wren prozradil, že ji poznala.

Je čas jít. Vypsaná odměna byla tak vysoká, že by uvedla v pokušení kohokoli.

„Postarejte se o Lillii,“ řekla Wren a smutně se na dívku usmála. „Starejte se o ni tak, jak bych si já přála, abych se mohla stále starat o svoji rodinu.“

Žena vytřeštila oči ještě víc. „Můžete se spolehnout...“

Wren si přitiskla prst na rty. „Mohu vám důvěřovat?“

Žena pohlédla na dceru, opět v bezpečí, a na mince ve své ruce, které jim zajistí jídlo na celé měsíce. Přikývla. „Ovšem. Jste opravdu hodná a statečná, pr–“

„Říkejte mi Vrabčáku,“ přerušila ji Wren, mrkla na ni a vstala.

Žena nad tím žertem ohrnula nos. „Vrabčáku. Já jsem Francesca. Doufám, že na nás nezapomenete, jako my nezapomeneme na vás.“

Wren se zasmála. „Jste ti nejlaskavější Verlantáné, s jakými jsem se zatím setkala. Věřte mi, že na vás nezapomenou.“

„Teď už běžte. Do půl hodiny projde čtvrtí městská hlídka,“ varovala žena.

„Děkuju.“ Wren se na dvojici pousmála.

A s tím matku a dceru opustila. Dala si pozor, aby odešla úplně jinou, klikatou cestou, chtěla si totiž být skutečně jistá, že ji nikdo nebude sledovat. Vzhledla k nebi a zamračila se. Uběhlo víc času, než by se jí líbilo. Wren se potřebovala co nejrychleji vrátit do tábora a nijak se netěšila na nevyhnutelnou lekci od Brama o jejím nebezpečném, sobeckém a špatném chování.

Kvůli tomu, že pomohla Lillii a její matce, se však nemohla cítit zle. Kdyby se ve stejné situaci ocitla znovu, jednala by stejně.

Arrik proslul tím, že jménem svého otce, krále Sorena, šířil smrt a zkázu a nezáleželo na tom, jak moc se snažil Wren přesvědčit, aby s ním spolupracovala. Byla odhodlaná odčinit každý zločin proti lidskosti, který její manžel spáchal, jeden dobrý skutek za druhým. Pokud svojí existencí dokázala vyvážit tu Arrikovu, potom věděla, že dělá v životě něco správně, přestože se nacházela půl světa daleko od místa, kde toužila žít.

Hloupé kázání od Brama zvládne.